

[Jørgen Jørgensen (Lejre).]

svar. Tænk på det, når beslutningen vedrørende Tysklandsproblemet skal vedtages, om Tysklands oprustning, om Vesttysklands inkorporering i det vesteuropæiske forsvar. Tænk på det, når dette forslag kommer til at foreligge, og tænk også på det, når nye medlemmer af Atlantpagten kommer på tale. Tænk på, at kan vi undgå krigen, så er alt vundet — kommer krigen, må vi frygte, at alt er tabt.

Kristen Amby: Det ærede medlem hr. Jørgen Jørgensen (Lejre) var så venlig i går at sige, at han med interesse havde hørt, med hvilken varme — tror jeg han sagde — jeg herfra fremhævede FN som det vigtigste og væsentligste instrument i verdenspolitikken til sikring af freden, og han føjede derpå til, at han så ganske vist ikke forstod den stilling, jeg havde taget til Atlantpagten og til de regionale pagtsystemer i det hele taget, for han syntes ikke rigtigt, disse to ting kunne forliges — jeg tror, han brugte udtrykket, at det ikke var helt logisk —, og i eftermiddag har det ærede medlem klart udviklet, hvorfor han ikke mente det.

Både respekten for det ærede medlem som menneske og også respekten for det radikale partis store traditioner, for dets kærlighed, dets virkelige kærlighed til demokratiet, tilsiger mig at forsøge at svare rent sagligt på det ærede medlems argumentation.

Jeg må måske begynde med at rydde en enkelt misforståelse bort. Det ærede medlem kom i sin fremstilling ind på, at det havde jo vist sig, at sikkerhedsrådet kunne fungere, for det havde jo fungeret under Koreakonflikten. Jeg tror, det ærede medlem der har glemt, at det kunne kun fungere, for så vidt angik Koreakonflikten, fordi Rusland var borte (Jørgen Jørgensen [Lejre]: Var borte!)... havde holdt sig borte en to-tre måneder af gnavenhed, eller hvad det var, noget, det vist rigtig grundigt siden fortrød, og da Rusland så kom tilbage en måneds tid eller lidt mere efter og overtog formandsskabet, så skete der heller ingenting i den tid i sikkerhedsrådet i retning af vedtagelse af resolutioner angående Koreakonflikten.

Det er selvfølgelig rigtigt, hvad det ærede medlem siger, at man kan aldrig have tænkt på, da man oprettede pagten og instituerede sikkerhedsrådet som væsentligt ansvarlig for freden og sikkerheden i verden, at sikkerhedsrådet skulle være i stand dertil, hvis en af de stormagter, der jo skulle være enige i en sådan resolution, var involveret — det vidste man på forhånd. Man kan også sige, som mange sagde det herhjemme og andetsteds

— jeg tror, at den i verden, der sagde det klarest, var dr. Ewatt, den senere præsident for forsamlingen allerede i San Francisco —, at det var en skør pagt, når de store skulle være enige, for det var måske dem, der mere end de små ville bryde freden. Men man gik altså med åbne øjne ind i pagten alligevel i håb om, og tro på, at det dog måske kunne gå.

Jeg ved ikke, om det ærede medlem fulgte min fremstilling i går. Selvom jeg måske ikke er meget logisk anlagt, tror jeg dog, der var god sammenhæng i min fremstilling, og da sagde jeg udtrykkeligt ikke bare, at der skulle være enighed, men at når man kunne have en vis grund til at tro på, at der var enighed, i hvert fald et stykke frem i tiden, var det, fordi man måtte gå ud fra, at der ikke var noget udestående afgørende politisk spørgsmål de fem stormagter imellem. Det havde vi grund til at tro på det tidspunkt, også efter de tilkendegivelser, der havde fundet sted. Det var ikke bare på grund af Ruslands oprustning, nej, det var, da Rusland gik ud over aftalerne. Det var, da Rusland, for at sige det ganske konkret, i stedet for blot at betragte sine nabostater i Østeuropa som en politisk sikkerhedszone, tildelt det — det er rigtigt — af de allierede under krigen, fordi det var gennem dem, Tyskland havde angrebet Rusland — altså gik ud herover og mod flertallets vilje, i hvert fald i en del af disse stater, således Ungarn, Tsekoslovakiet og Polen, under den form, vi nu kender det, inkorporerede disse stater i, skal vi sige en klar militærpolitisk magtsfære, først da var det — godt to år, snarere tre år efter 1945 —, at den vestlige verden begyndte at vågne. Indtil da havde den ikke blot af-rustet, som udenrigsministeren i dag har fortalt os udførligt, og som det blev gentaget af det ærede medlem hr. Hans Hedtoft, af-rustet ned til ingenting praktisk talt, og den vestlige verden havde ikke bare vist villighed til forhandling, men havde såmænd bøjet sig for næsten ethvert russisk krav. Selvfølgelig var der nogle, der skrev imod det og talte imod det, men man tog det som en kendsgerning.

Det ærede medlem hr. Jørgen Jørgensen (Lejre) sagde i går, at der vel kunne siges ikke så lidt for, at de vestlige stater, stående overfor denne mægtige oprustning i øst, dog ville have nogen styrke, og det erkender jeg og forstår at det ærede medlem mener, og at han vel i og for sig heller ikke har noget imod, at de vestlige stater viser det. Men så er det ærede medlems argument: ja, men Danmark, hvorfor skal det ind i dette pagtsystem? Der har han to argumenter. For det